

בס"ד יום ג' פרשת לך לך ז' חשוון תש"פ

נושא הגליון

'אכילת לקקן צובע פה בשבת'

צביעה על ידי אוכל

ממתיקים: חברת 'טעמן' משווקת לאחרונה סוכריות על מקל מסודרת הממתקים 'גוגלס' בשם 'לקקן צובע פה', בכמה צבעים. המיוחד בסוכריה זו שהיא צובעת את הפה והשפתיים של האוכל, וכך הילדים נהנים כיון שאחרי שאוכלים את הסוכריה הפה של כל ילד נצבע בצבע שונה.

כמו כן ישנם הרבה מאכלים הצובעים את הפה, אדם שאוכל ארטיק הרבה פעמים יכול להבחין בשינוי מראה הפה בגמר האכילה במיוחד בארטיק בצבע כחול, ובאמת אם האוכל חפץ לצבוע את פיו יהיה דינו כמו בלקקן הנדון בגיליון הנוכחי. והמיוחד בלקקן המדובר, שכך צורת אכילת הסוכריה שצובע את פיו של האוכל, ואפילו החברה מציינת בפירוש על גבי האריזה 'לקקן צובע פה'. בדומה לזה 'משחק הפופקורן', שמכניסים לתוככי הפופקורן 3 צבעים, ומחלקים חבילות הפופקורן בין המשתתפים במשחק, כאשר מבחין כל הפופקורן באותו צבע, אולם באכילת הפופקורן נצבע בפה האוכל כל אחד בצבע שונה, ולפי הצבעים מתחלקים לקבוצות.

בגיליון הנוכחי נלמד, האם מותר לאכול בשבת את הלקקן, כאשר המטרה שלו גם לצבוע את הפה והלשון ונהנה מהצביעה, האם יש בזה איסור 'צובע', משום שכך דרך אכילת הממתק נוחש כדבר שדרכו לצבוע, ו'מתכוין לצבוע', או שאינו דרך צביעה אלא דרך לכלוך, ומה שהילדים משחקים בממתק באופן

משיב כהלכה

במדור זה מופיע שאלה שבועית בנושא הגליון הבא, התשובות הנכונות ישולבו במידת האפשר בגליון הקרוב, כל מי ששולח תשובה מובחרת על השאלה נכנס להגרלה!

הפרס השבוע: 100 ₪

(ההגרלה על דעת רבני המפעל)

שאלה: האם מותר להשתמש ב'מגבונים לחים' בשבת, ומדוע? ומה הדין אם ייבשם היטב מערב שבת?

האם נחשב 'ניחא ליה' ומתכוין להוציא את הנחלים שבתוך המגבון, בכדי לנקות היטב את גוף התינוק, או שלא ניחא ליה ואינו 'מתכוין' וממילא אפשר להקל לצורך קטן, גם צריך לברר האם יש הבדל בין 'מגבונים לחים' למגבונים לחות, והאם שיך ליצר 'מגבונים לחים' שיהיו מותרים לשימוש בשבת לפי כל הדעות? הפולמוס גדול בספרי האחרונים, ונציין שני מאמרים חשובים שמצטטים הרבה מקורות: שיטת האוסרים - תשובת הגר" שולם יוסף גלבר שליט"א, והגר" יצחק מרדכי הכהן רובין שליט"א (ארחות שבת חלק א' עמוד ת"ב, קובץ היכל חלק ד' עמוד קל"א). שיטת המתירים - תשובת הגר" אשר זעליג ויס שליט"א (שרית מנחת אשר חלק א' סימן י"ד, חלק ב' סימן לג).



תשובות ניתן להעביר עד יום ראשון הקרוב בערב (תשובה שתגיע אחרי יום ראשון תכנס להגרלה הבאה), בצירוף פרטי המשיב (שם, טלפון, מקום לימוד) באחד מהאפשרויות הבאות:

- בקו 'הילכתא' טלפון 02-5377085 שולוח 4
- בעמדות 'נדרים פלוס' ו'קהילות', קופת 'הילכתא' גליון 'עומק הפשוט'
- בחדר 'קול הלשון', ישיבת מיר ירושלים, 'תיבת הילכתא'
- מפקס מספר 1532-6507823
- במייל 5047867@gmail.com

שם הזוכה בהגרלת גליון 238 על סך 100 ₪
הבה"ח כמר יעקב לוי הי"ו
ישיבת 'משכן ישראל' ירושלים

המדור השבוע נתרם לעילוי נשמת
ראש ישיבת מיר הגאון הגדול רבי נתן צבי פינקל
ב"ר אליהו מאיר זצוק"ל נלב"ע ז"א חשוון תשע"ב
ת.נ.צ.ב.ה.



עמוד ההוראה איננו

יחד עם כל בית ישראל מתאבלים אנו מרה על סילוקו של פוסק הדור גאון ישראל ותפארתו מרן הגאון האדיר רבי שמריהו יוסף ניסים ב"ר נחום מאיר קרליץ זצוק"ל בעל ה'חוט שני' אשר זכינו ומאות מפסקי הנפלאים מפארים את גיליונות 'עומק הפשוט' יהי רצון שיעמוד לנו למליץ יושר ויהיו שפתותיו דובבות בקבר ת.נ.צ.ב.ה.

של צביעת הפה אינו בכלל תורת צביעה. נידון נוסף, האם יש הבדל בין איש לאשה בדין צובע באמצעות ממתקים.

גם אם נניח שיש איסור צביעה כשהוא מתכון, ודאי שאין הלקק מוקצה, כיון שיכול ליתנו לתינוק קטן שאינו מבין את המשחק שבצביעה, או איש גדול שאינו רוצה את הצבע, וכן יכול למצוא קצת שאינו צובע.

1. צובע באדם

כותב: שנינו במשנה (שבת דף קד;): ונפסק ברמב"ם (הלכות שבת פרק יא הלכה טז), הובא במשנ"ב (סימן שמ ס"ק כב), הכותב על בשרו חייב, אבל המשרט על בשרו צורת כתב פטור. צובע: עוד מבואר בגמ' (שבת דף צה). ונפסק ברמב"ם (הלכות שבת פרק כב הלכה כג) ובשו"ע (סימן שג סעיף כה), אשה לא תעביר סרק על פניה, מפני שצובעת. ומפרש רש"י, שהכוונה לצבע אדום שמורחת על הפנים. ומבואר בראשונים שהאיסור משום מלאכת צובע. ונחלקו הראשונים האם האיסור לצבוע את גוף האדם הוא מהתורה או מדרבנן, הכרעת המגן אברהם (סימן שג ס"ק יט) והמשנ"ב (ס"ק עט) שהאיסור הוא רק מדרבנן. ובאליה רבה (סימן שג ס"ק מ), הובא בביאור הלכה (סימן שג סעיף כה ד"ה משום), ציטט גם את שיטת הראשונים שהאיסור הוא מדאורייתא.

2. צביעה שלא כדרך

חשש צובע: דעת היראים (סימן רעד) ומובא באור זרוע (הלכות שבת סימן סג ס"ק ה) לגבי אדם שיוירד לו דם מהחתך שבאצבע, יזהר שלא ינגב בבגד אצבעו מפני חשש צובע, כי אפילו שהוא מקלקל ו'כל המקלקלין פטורין', מכל מקום אסור מדרבנן, אבל אין חשש בצביעת הפה והידיים, שאין איסור צביעה כשאנו כדרך צביעה כי אינו נחשב צובע כלל. ומה שאסור לאשה להעביר סרק על פניה משום איסור צובע, היינו משום שדרך האשה בכך ולכן נחשב צביעה.

בספר הזכרונות (דף ג), הובא **כנסת הגדולה** (הגהות בית יוסף סימן שכ אות ג) תמה על דברי היראים, מדוע אסר רק שהדם יצבע את הבגד, ולא אסר שהדם יצבע את הידיים עצמם, ומה ההבדל בין היד לבגד, והרי גדרי צביעה וכתביה שוים ונלמדים זה מזה, ובכתיבה שנינו הכותב על בשרו חייב.

השולחן ערוך (סימן שכ סעיף כ) מביא את דברי היראים שהאוכל תותים או שאר פירות הצובעים, צריך ליזהר שלא יגע בידי צבועות בבגדיו או במפה, משום צובע. אבל מותר לצבוע את הפה על ידי משקה הפירות, כיון שאין צביעה באוכלין. (כלומר: הדין של 'אין צביעה באוכלין' פירושו שמותר לצבוע את האוכל, אבל ודאי שיש איסור לצבוע דבר אחר על ידי אוכל).

מוסיף המגן אברהם (ס"ק כה) בשם ר"א ממיץ, הביאו המשנ"ב (ס"ק נח), שלגבי הפנים והידיים אין איסור בכך שהם נצבעות, שאין צביעה אלא בדבר שדרכו לצבוע, ומה שאסר השו"ע (סימן שג סעיף כה) לאשה להעביר בשבת סרק על פניה משום צובע, היינו משום שאשה דרכה בכך. ומסיים המגן אברהם, שמשמע מספר **כנסת הגדולה** שנעלמה ממנו ומספר

הזכרונות הדין שאין איסור צביעה כאשר אין דרכו בכך. היתר שלא כדרך: לגבי האיסור להעביר סרק על פניה, כותב המשנ"ב (סימן שג ס"ק עט) **שבתוספתא** משמע שאסור אפילו כאשר אינה מתכוונת לצביעה, כיון שזה פסיק רישא, ובאר שדווקא באשה כיון שדרכה ליפות את עצמה בצביעת הפנים נראה כצובע, אבל איש שאין דרכו להתייפות, לא נקרא צובע, וכמבואר בשו"ע (סימן שכ סעיף כ) שמותר לאכול תותים ופירות הצובעים, למרות שצובע את הפנים והידיים בזמן האכילה.

והוסיף **בשער הציון** (ס"ק סה), גם לאשה מותר לאכול תותים ושאר פירות הצובעים, כי רק במה שדרכה לצבוע לנוי כגון סרק על פניה אסור, אבל באכילת תותים הפסיק רישא הוא רק לשפתיה, שבזה גם באשה אין דרך צביעתה בכך, ולא מצינו חילוק בפוסקים בהיתר אכילת תותים בין איש לאשה.

שש היתרים אחרים: הגרא"ח נאה זצ"ל (בספרו קצות השלחן סימן קמו אות ט בדי השלחן ס"ק יט) מסכים עם הדין של המשנ"ב ולאו מטעמיה, שמביא את הטעם של המשנ"ב שההיתר לאיש להעביר סרק על פניו הוא משום שאינו דרך צביעה, וחולק שלא ד"ה טעם ההיתר, אלא משום שדבר שאין דרכו כלל לצבוע מותר לצבועו אפילו בכוונה, כמבואר בשו"ע הרב (קונטרס אחרון סימן שב) וכן מבואר ביראים השלם דלא נחשב צביעה כלל, אבל אשה דרכה לצבוע, וממילא כשהיא צובעת שפתיה נחשב מעשה צביעה, ואם כן היה צריך ליאסר.

ולכן מסיק ששה טעמים אחרים להיתר אכילת תותים באשה; א. שהרי האיסור בצביעת הגוף הוא רק מדרבנן, ולא גזרו באכילת תותים שהוא דרך לכלוך וקלקול. ב. גם לשיטות שצביעת הגוף אסור מדאורייתא, אכילת התותים הוא דרך אכילה ואינו מעין מלאכה. ג. אכילת התותים הוא לצורך שבת, ויש לצרף השיטות שמקלקל מותר לצורך שבת. ד. לשיטת הערוך דפסיק רישא דלא ניחא ליה מותר, ומותר לקנח ידיו במפה, כל שכן שמותר צביעת פניו. ה. גם לשיטת התוס' שפסיק רישא דלא ניחא ליה אסור מדרבנן, מתיר הערוך לקנח ידיו בבגד משום דרך לכלוך, ואכילת תותים הוא דרך לכלוך. ו. אכילת תותים הוא צביעה כלאחר יד שאסור מדרבנן, ובמקלקל מותר.

3. אכילה צובעת

והסתפק הג"ר נייסיס קרליץ זצ"ל (חוט שני שבת חלק א עמוד קמח), לגבי נשים שדרכן לצבוע שפתותיהן, האם מותר להם לאכול מאכלים שצובעים את שפתותיהן, כיון שאצלם נחשב דרך צביעה. והוסיף שם בהערה, שאין להיתר מחמת שנצבע גם קצת מפניה. והנה הספק של החוט שני הוא רק לטעם ההיתר של המשנ"ב, שתלוי בדרך צביעה. אבל לטעם ההיתר של הקצות השלחן, משום שהוא דרך אכילה ואינו מלאכת צובע כלל, אם כן גם נשים ומתורות לאכול מאכל הצובע, כיון שהוא

מדור שו"ת

תשובה על שאלה שנשאלה השבוע

ב'בית הוראה הילכתא'

שאלה: אכלתי בחתונה, ויצאתי מחוץ לאולם לטלפון, האם צריך לברך שוב ברכה ראשונה?

תשובה: אם ישב עם מקצת חברים, והם נשארו במקום והוא חזר אליהם, גם כשאכל 'שהכל' אינו צריך לברך שנית, כמש"כ במשנ"ב סימן קעח סק"א ע"ש. (אמנם הט"ז חולק אך ההלכה כנ"ל).

במידה ואכל לבד, תלוי הדבר אם אכל דברים שצריכים ברכה אחריהם במקומם (שזה 'המוציא' וכן 'מזונות' להכרעת המשנ"ב סימן קפג שעה"צ לט, ולגבי ד' מינים נח' הפוסקים), אין דין שינוי מקום לדעת הרמ"א ואינו צריך לברך שנית, (אך רק אם אכל כזית דאז מחויב בברכה). בשאר המאכלים אם יצא לגמרי משטח האולם חייב לברך שנית ברכה ראשונה. (קעח סעיף ב').

להערות לכותב התשובה ניתן לפנות למוקד הילכתא

שנהנה לשחק ולהתלכלך, ואין על תינוק שמלכלך את עצמו תורת צביעה כלל למרות שנהנה מהלכלוך והצבע, והרי הילד וכל סובביו מתייחסים לצבע הממתק כלכלוך הפה והשפתים דרך משחק ואינו בכלל ייפוי הגוף, ואינו דומה לאיסור של האשה לשים שרק על פניה, שדרכה להתייפות בכך ותורת צביעה עליה.

5. מחיקה

ניקוי צבע: ידוע החידוש של החיי אדם (חלק א כלל מ סעיף ח) אדם שנשתפחו ידי משחרות קדרה וכיוצא בו בשבת, אם אין בו ממשות כי אם מראה שחור בלבד, או אפילו יש בו ממשות רק שהוא במיעוט היד, מותר ליטול ידיו, ובלבד שלא ינגבם, כי נחשב כמוחק, אלא ימתין שהידים יתיבשו מעצמם.

והנה בשו"ת מהרש"ם (חלק ח סימן נג) התיר למחוק כאשר אינו מתכוון משום שנחשב גזירה לגזירה, וכן מטעם שהוא לכלוך בעלמא אין איסור למחוקו. וכן דעת הג"ר ישראל יעקב פישר זצ"ל (שו"ת אבן ישראל חלק ח סימן לא), שהקשה על דברי החיי אדם, שהאיסור מדרבנן במוחק שלא על מנת לכתוב, הוא רק במקום המיועד לכתובה, אבל במקום שאינו מיועד לכתובה, מותר למחוק, ורק אם חושב לכתוב במקום המחוק, מחשיבו למקום כתיבה, אבל כשאינו חושב לכתוב שם מותר. ומסיק שמותר לרחוץ ידיו. וכן הורה הג"ר ניסים קרליץ זצ"ל (ארחות שבת פרק טז הערה פה) שמותר לרחוץ את ידיו.

דרך אכילה. וכן הורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א (אשיחה עמוד של"ד) - "אשה הרגילה בצביעת שפתיה צ"ע אם אוכלת תותים ונצבע גם שפתותיה האם מותרת האכילה זו בשבת. תשובה: מותרת". וכן נקט בארחות שבת (פרק חמשה עשר הערה פו), שגם אשה שדרכה לצבוע מותרת לאכול תותים שאין זה דרך צביעה.

והוסיף בזה הגר"י אבערלאנדער (קובץ אור ישראל ח"ב עמ' קס"ד) - "משא"כ השפתים גם כהיום אין דרך לצבוע מקצת וחלק מן השפתים רק צובעין כל השפתים, א"כ באכילת תותים ורימונים דלא הוי פסיק רישא שנצבעים כל השפתים ועל חלק מן השפתים אין דרך צביעה בכך, א"כ שפיר מותרים לאכול תותים ורימונים בשבת".

והורה הגרי"ש אלישיב זצ"ל (הלכות שבת בשבת חלק ג עמוד רכב) שאם האיש מתכוין ונהנה בצביעת פיו אסור לאכול מאכל הצובע, וכן מבואר בספר ארחות שבת (פרק חמשה עשר הערה פו), שאם האוכל מתכוין לצביעה, אסור משום צובע. וגם לפי סברת הקצות השלחן שמצדד להתיר מצד שנחשב דרך אכילה, יתכן לאסור כאשר יש לאוכל תועלת והנאה בצביעה, וכוונתו לצביעה ואינו בכלל ההיתר של דרך אכילה. וכן נקט במסקי תשובות (סימן שג הערה 80) שאם האשה נהנית מהצביעה, או כאשר הילד נהנה מצבע השלגון אסור.

איסור צובע באיש: כבר כתב בשו"ת מנחת יצחק (חלק א סימן פ) לגבי סלסול השיער לילדים בשבת משום מלאכת בונה, למרות שהמשנה (שבת דף צד:) מזכירה רק נשים 'ודולת כוחלת פוקטת', וכן בשו"ע (סימן שג סעיף כה) כתוב אסור לאשה לקלוע שיערה, היינו משום שבזמננו היה הדרך כן רק בנשים, אך ודאי שבמקום שגם אנשים דרכם בכך גם באנשים אסור, ואין חילוק בזה בין אנשים לנשים.

ואם כן גם באיסור צובע למרות שאיסור צובע בגוף האדם הוזכר לגבי אשה ולא לגבי איש, היינו משום שבזמננו היה הדרך כן רק בנשים, אבל במקום שגם אנשים דרכם בכך גם באנשים אסור.

4. הכרעת מורי הוראה שליט"א

לקמן צובע פה: הוראת הגר"ח קנייבסקי שליט"א והגר"ן קופשיץ שליט"א והג"ר יהושע רזנברגר שליט"א והגר"מ ידלר שליט"א והג"ר יחזקאל אלימלך כהן שליט"א ועוד מורי הוראה שליט"א, שאם הילד שאוכל את הסוכריה מתכוון לצבוע את פיו ושפתיו ונהנה מהצבע אסור, ואינו דומה להיתר אכילת תותים שאין דרך צביעה בכך ואינו מתכוון לצביעה, אבל בסוכריה הרי הילד מתכוון לצבוע את פיו, והילד לוקח בדוקא את הצבע המסוים, וחפץ שיהיה צבוע בצבע שבידיו, ורק אם אינו מתכוון לצבוע מותר, כמו שמותר לאכול תותים.

מאיך דעת אחד מחכמי ההוראה שליט"א שמותר לילד לאכול 'סוכריה צובע פה', אפילו כאשר מתכוין לצבוע את פיו ולשונו, משום שהצביעה הוא 'דרך לכלוך', כתינוק

עדכוני הלכה

'בית ההוראה - הילכתא'

מפעל 'הלכתא' חרט על דגלו לימוד והחדרת ההלכה בצבור יראי ד'.
רבני בית ההוראה 'הילכתא' נותנים מענה לשאלות הלכתיות, במוקד המענה הטלפוני, תוך ביאור מקורות וטעמי ההלכה לפרטיה. ניתן להתקשר לבית ההוראה בכל שעות היום, בקו תוכלו לקבל מענה לשאלות בכל תחומי ההלכה. פירוט השלוחות בקו בית ההוראה' לאחר הקשה על הספירה 1.

1. שאלות כלליות
2. הלכות שבת ומכשירי חשמל דיגטליים בשבת
3. חושן משפט ודיני ממונות
4. דיני לשון הרע ורכילות
5. כשרות משקאות חריפים
6. דיני העסקת עובדים זרים

02-535-0-535

מוטלף לרשום את הספר בו ניתן להפארו לעת הצורך

מאידך, מובא בשם הגרי"ש אלישיב זצ"ל (הלכות שבת בשבת חלק ג סימן נח סעיף י) שצריך לחוש לדברי החיי אדם שיש חשש מוחק בניקוי הידים מצבע, ולכן אם מנקה בחוזק שהוא פסיק רישא יש לחוש לאיסור מוחק.

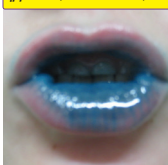
לפי דעות האוסרים לצבוע את הפה בלקקן משום איסור צובע, יש לברר מה הדין כאשר רוצה לנקות את שפתיו ולשונו מהצבע. ולכאורה לדעת המהרש"ם והגרי"י פישר והגרנ"ק מותר לנקות את פיו, ולדעת הגרי"ש אלישיב אסור כאשר הוא פסיק רישא.

מקורות: יישר כח מיוחד לאחי המופלג הג"ר ראובן נתן

נטע לוי שליט"א בעמח"ס **נטע רענן**

שעור את הגדון הנפלא, ובריר דעת מורי ההוראה שליט"א ואף מסר על כך שיעור מיוחד ניתן להאזין לשיעור בקו 'הילכתא' 02-5377-085 שלוחה 1.

צביעת הפה והשפתיים על ידי הלקקן



סיכום הגיליון:

דינים העולים

1. **צובע באיש ובאשה:** אסור לאשה להעביר סרק על פניה מפני שהיא צובעת, ונחלקו הראשונים האם איסור צובע בגוף האדם הוא מהתורה או מדברני.
2. **צביעת פיו וידי:** שיטת היראים שהאיסור לצבוע את הפה והידיים הוא רק באשה שדרכה לצבוע, אבל באיש שאין דרכו לצבוע מותר לצבוע את פיו וידי. שיטת ספר הזכרונות שהאיסור הוא גם באיש שאין דרכו לצבוע.
3. **תותים:** כתב השער הציון שגם לאשה מותר לאכול תותים ופירות הצובעים, שאין דרכה לצבוע באופן כזה, ובקצות השולחן התיר מטעמים אחרים שהוא דרך לכלוך וקלקול וטעמים נוספים.
4. **והסתפק בחוט שני,** בנשים שדרכם לצבוע השפתיים, האם אכילת תותים נחשבת להם דרך צביעה. ובארחות שבת נקט שגם אשה שדרכה לצבוע מותרת לאכול תותים שאין זה דרך צביעה.
5. **לקקן צובע:** האוכל בשבת 'לקקן צובע פה', לרוב השיטות אם מתכוין לצביעה אסור ורק כאשר אינו מתכוין לצביעה מותר. ויש מתירים אפילו כאשר מתכוין לצביעה.
6. **ניקוי הפה:** מותר לנקות את פיו מהצבע של הלקקן ואין בכך משום איסור מוחק, ויש שציידו שאם מנקה בחוזק יש לחוש לאיסור מוחק על פי דברי החיי אדם.

נושא הגליון הבא:

'פולמוס השימוש במגבונים לחים בשבת'

הגליון נועד לעורר את לב הלומד, נא לא לסמוך על הדברים הלכה למעשה בלי לעיין במקורות

אפשרות להנצחה לע"נ, לרפ"ש, וכדומה.

ניתן לשלוח רעיונות ותיקונים, הוספות והערות, להגדיל תורה ולהאדירה.

אפשר לתרום עבור הוצאת הגליונות בעמדות הממוחשבות של 'נדרים פלוס' ו'קהילות' ברחבי הארץ, תחת המודר 'קופות נוספות' לפי החיפוש: 'עומק הפשט'.



גליון שבועי

שיעורים וימי עיון

מוקד למענה הלכתי

בירורי הלכה אקטואליים

קו הילכתא

חבורות הדרכה

מוקד הילכתא 02-535-0-535

מענה אנושי



קו הילכתא

02-5377-085

לקבלת הגליון במייל
5047867@gmail.com

פקס: 02-6507823

ניתן להאזין לשיעורים, הודעות, עדכונים, רישום להגרלות, ועוד...